Paul Tudor - Hassan Înţeleptul

Deschise ochii. O rază de lumină i se înşurubă în pupilă, făcîndu-l să tresară de neplăcere. Rămăşițele ultimului vis se transformară în scrum. Perdea – deal – albastru – trunchi – chinină - năuceală - lămîie – ieh… ieh!… iepure! – recunoaştere – recunoaştere … de un infinit de ori recunoaştere… Toate lucrurile sînt pe de-a-ntregul. Cuvintele îi rătăceau prin cap ca nişte insecte zăpăcite cu elitre prea mari. Avea impresia că aripile uriaşe ale gîngăniilor îi zgîrîiau în treacăt pereții interiori ai cutiei craniene, rezultînd un fîşîit neclar şi deranjant, precum zgomotul unei casete uitate într-un aparat de înregistrare. Şopa-şopa-şopa, făceau vocile.

Ce migrenă tîmpită! Dădu să se ridice din pat, ezită o clipă, dar blonda de lîngă el se răsuci şi-l sărută pe nas.

– Haide, Tit… o să întîrzii la birou. Nu-ți stă în fire.

Bărbatul se holbă la minunea cu trup diafan. Un sentiment ciudat, ca o bruscă întoarcere într-un timp al plăcerilor pierdute, îl năpădi pe neaşteptate. Nu-şi dădea seama dacă simțea bucurie ori amărăciune. Se regăsea pe un teritoriu interzis, din care-şi putea însă recupera, dacă umbla cu grijă, cele mai agreabile amintiri. Anamneza îi inducea o stare de amețeală. Sufletul său încă o dată reîncarnat retrăia cea mai frumoasă dintre viețile anterioare. Se afla foarte aproape de lumea perfectă. Se făcea că era tînăr, sănătos şi plin de idei geniale. Se făcea că avea o nevastă. O mireasă!

– Cri…Cri… Cristina! se căzni el să-i pronunțe numele.

– Hai, greiere mic, lasă cîntatul şi fugi de te spală. Eu pregătesc rapid micul dejun.

Iar femeia, avînd pe ea doar desenul vag al unui furou, imprimat de pliurile prea tari ale cearşafului mototolit, părăsi patul şi ieşi din cameră. Răzbi pînă la el zomotul apei de la robinet şi clinchetul unui vas de tablă. Apoi clămpăni uşa frigiderului. Ceva mai tîrziu, o adiere de cafea bună şi de merinde proaspete îi mîngîie nările.

Titus Pascal se uită buimăcit în jur. Dormitorul era larg, înalt şi văruit într-un albastru palid. Fereastra cu patru canaturi, avînd perdelele străvezii trase, dădea într-o curte plină de arbuşti. Afară, se zăreau un gărduț mic de lemn, o cutie poştală prinsă de un par şi – mai departe - cîteva vile asemănătoare între ele, toate cu garajul plasat în față. Deținеau şi ele gărduțuri colorate de lemn şi cutii poştale de tablă.

Continuă cercetarea. Chiar pe peretele din față, un tablou înfățişînd, în tonuri călduțe de verde şi galben, o scenă campestră, îl îmbia la leneveală. Deşi

nu bătea cu privirea pînă acolo, ştia că în colțul din dreapta jos era semnătura pictorului, un anume Paler, şi anul lucrării:1945.

Mda, începea să-şi revină din abulie. Încetul cu încetul, pîcla colcăind de goange ce-i invadase creierul se risipea în toate cele patru zări. Frînturi de imagini încercau să se aranjeze, cu dificultate, într-o vedere completă. Nu înțelegea însă ce-i provocase această obnubilare matinală.

Parcă ghicindu-i gîndurile, soția strigă tare din bucătărie.

– Tare ți-ai mai făcut de cap, dragule! Credeam că doar femeile se tem de vîrsta de 30 de ani…

Şi se făcu lumină! Îşi reaminti în toate detaliile (unele cam ruşinoase) cheful monstruos dat de ziua lui. 30 de ani: timpul împlinirilor. Dacă pînă la această vîrstă nu ți-ai găsit în viață drumul cel adevărat, te paşte ratarea; Ratarea, cu 'R' mare, ca o ghioagă numai bună de strivit speranțe… La presiunile amicilor, bairamul începuse vineri seara şi se prelungise pînă duminică dimineața! În tot acest răstimp, băuse ca un porc, dansase ca un măgar şi fumase ca o cămilă. Pusese cea mai tare muzică şi le oferise oaspeților cele mai savuroase mîncăruri. Toată lumea se simțise excelent. O izbîndă deplină. Musafirii plecaseră turmentați, dar binedispuşi. Şi parcă puțin invidioşi. Nici nu se putea altfel; bărbații de succes ca el nasc o groază de antipatii în rîndul semenilor mediocri. Poate că tocmai asta te face fericit. Nu reuşita în sine, ci comparația cu nereuşita celorlalți… Şi totuşi, un amănunt greu de definit, ascuns undeva în spatele aventurii, îl deranja; nu părea ceva foarte serios, ci mai degrabă era vorba de un sentiment ambiguu, un soi de blîndă mustrare de conştiință, ca atunci cînd te întrebi dacă ai dat mîna cu toți invitații, la plecare ori la venire, şi dacă nu cumva ignorarea neintenționată a unei mîini intinse nu-ți va provoca cine ştie ce necazuri ulterioare… Drace, ar trebui să iau nişte gerovital, îşi spuse Titus.

Gîndurile îi fugiră atunci la bătrîna care ocupa vila cea mai apropiată de a lor. La peste 70 de ani, madam Rozalia se îndopa cu medicamente despre care citea în revistele de doi lei, încercînd să-şi prelungească frăgezimea tinereții care o părăsise însă de vreo jumătate de secol. Îi plăceau la nebunie bîrfele şi cafelețele însoțite de o țigară negricioasă. Sportul ei preferat era însă terorizarea propriului soț, un moşulică amabil – Conu' Alecu – cam cu vreo 5 ani mai mare ca ea, pe care-l suspecta că are relații nepotrivite cu toate muierile mai zvăpaiate din cartier. Sîmbătă noapte (sau vineri?) babeta le bătuse insistent în uşă şi-i atenționase să dea muzica mai încet. Altfel, chem poliția, amenințase ea. Dar încetineala cu care pornise înapoi spre casă, desele priviri peste umăr, plus ținuta de gală cu care se îmbrăcase, îi trădaseră adevăratul plan: băbătia se voia invitată la petrecere! Dar Titus nu-i făcu pe plac. De ce să-i sperie degeaba pe oaspeți?

Pufni în rîs, apoi hohoti de-a binelea.

– De ce rîzi?

– Ai văzut ce tupeu pe madam Rozalia? Cum nu le mai dai atenție, cum ți se urcă în cap. Mă refer la babele astea trăznite... E deajuns însă să te arăți cît de cît interesat de prostiile pe care ți le povestesc, cel mai adesea tot felul de grozăvii chiar despre vecini, de genul Cutare şi-a bătut iar nevasta... ca să-ți mănînce direct din palmă. Asta dacă nu-i cade mai întîi proteza!... Ha! ha! ha!

Încă rîzînd, Titus se duse în baie şi se spălă mai întîi pe față. Din oglinda aburită agățată deasupra chiuvetei, îl privi cu ochi mici de culoarea alunei de pădure un bărbat tînăr şi slăbuț, dar cu o față cam şifonată ce-i drept de excesele dioniosiace întinse de-a lungul a trei zile memorabile. Puzderie de fire de păr negre îi invadaseră fața dîndu-i aspectul unui play-boy cam dărîmat. Înainte de a se rade, se întrebă dacă i-ar sta mai bine cu barbă. Şi, brusc, simți iar indispoziția de mai înainte, o umbră îi fîlfîi prin fața ochilor, dar o alungă aruncîndu-se sub duş. La sfîrşit, îşi trase pe el un halat de baie alb, merse în bucătărie, unde mîncă un mic dejun consistent cu nedisimulată poftă, în timp ce soția îl sorbea din ochi. Descoperi că nu-l mai durea capul. Asta da viață!

2.

Se anunța un început de mai torid. Titus conducea rapid pe şoseaua nu prea aglomerată, entuziasmat de automobilul său sport. Îl achiziționase cu banii jos, de la un dealer care ştia toate ponturile de pe piața auto. Maşina se strecura asemenea unui guşter printre broaşte țestoase. Parcă pe locul obişnuit, în fața blocului turn, unde firma sa ocupa un spațiu confortabil, alcătuit din două încăperi şi o sală de baie. Portarul îl salută cu mîna la chipiu, iar liftierul îl conduse pînă la etajul trei. Trecuse puțin de ora 9, dar din spatele celorlalte uşi de pe palier se auzea destulă vînzoleală. Vecinii săi erau o firmă de taxi, un cabinet medical şi o sală de yoga. Descuie uşa pe care stătea scris cu litere aurii FORMAX, ltd. Firmă de design. Se uită mîndru la biroul plin de dosare. Îi mergea bine, avea comenzi berechet şi clienți generoşi care-i umflau conturile din bancă.

Dar azi nu prea avea chef de treabă. Încă se resimțea după chermeza de ziua lui. Se duse la birou, se aşeză în fotoliu, se întinse de cîteva ori, troznindu-şi intenționat oasele, apoi răsfoi agenda. Pentru azi îşi programase o singură întîlnire: ora 10, doctorul Lupoi (chiar vecinul său de palier, cel cu Cabinetul medical), pentru proiectul unei bărci cu motor. Finalizase lucrarea încă de joi, iar acum macheta minusculă şi documentația îşi aşteptau beneficiarul într-unul dintre rafturile dulapului principal. Privi minute bune bărcuța de cauciuc şi un gînd de hoinăreală îi tulbură mintea. Oare nu s-ar impune un scurt concediu săptămîna asta? Muncise cam mult în ultima perioadă şi nu i-ar fi stricat deloc o pauză. O iau pe Cristina şi tuleo!

Căută în agendă cîteva zile mai puțin aglomerate, dar nu avu succes. Carnetul era plin de întîlniri de afaceri. Azi, mîine, poimîine. Dar ieri? Fără să ştie exact de ce, începu să caute în zilele trecute. Dădu, din nou, peste o groază de întîlniri, care se finalizaseră cu vînzarea pe sume frumuşele a zeci de proiecte. Unele abordau teme neconvenționale, precum levitația. Altele se refereau la inovații aduse unor vechi soluții tehnice ori la ameliorarea performanțelor unor maşinării complicate ... În martie, oferise un minisubmarin cu bot de delfin unei stații de cercetări acvatice, în februarie îi propusese unui profesor universitar nonconformist o tricicletă ergonomică ce folosea energia eoliană, iar în ianuarie creease un telemicroscop ce îmbina calitățile telescopului cu cele ale microscopului. Toate cu scopul de a pătrunde cît mai adînc în tainele universului.

Ca teleghidat, merse la fişet şi luă o agendă mai veche. Era de anul trecut. Dădu mai multe file, ajungînd aproape de finele carnetului. De data aceasta aproape că lipseau întîlnirile. Iar proiecte – ioc. Oare chiar aşa de prost îi mersese? Parcă nu, dar nu-şi aducea prea bine aminte... Descoperi o mulțime de ştersături şi de adăugiri, din nou ştersături şi iarăşi adăugiri. Scrisul său îşi pierdea deseori acuratețea, transformîndu-se într-o înşiruire dezlînată de litere şi cifre ce nu-i mai transmiteau nimic. Părea un alt limbaj, un cod inventat din rațiuni de securitate sau doar dintr-un capriciu al unei logicii răsturnate. În noiembrie, aproape în fiecare zi, se văzuse sau doar îşi propusese să se vadă cu un individ pe nume... nu înțelegea... se chinui să-şi traducă propriul scris... Zofr, Zofr... Zefr... da, da, Zefr... im... Zir... dal. Cine naiba era individul ăsta? Zefrim Zirdal? Numele i se părea totuşi cunoscut, dar de unde să-l ia? Un arab? Nu cunoscuse niciodată vreun arab. Întrebările i se buluceau în creier, provocîndu-i un sentiment de nelinişte. Zefrim Zirdal? Începea să-l doară iar capul.

Atunci bătu cineva la uşă. Era un ciocănit uşurel, plin de timiditate, ca o părere. Chiar bătuse cineva? Nu era foarte sigur, de aceea nu se sinchisi prea tare. Cine are nevoie de mine să insiste. Şi totuşi sunetul acela înfundat, ca o bătaie de inimă îndepărtată, îi rămase pe creier. Nehotărît, se ridică de la birou, stătu cîteva clipe pe loc, aşteptînd încă un semn, care nu veni însă, apoi, îndreptîndu-se spre uşă, o deschise brusc. În prag stătea un tînăr brunet şi bărbos: Hassan! cel mai bun prieten şi - dintr-odată - realiză de unde i se trăgea senzația aceea de vinovăție care-l tulburase încă de dimineață. Îşi dădu seama că nu-l chemase la bairam. Pur şi simplu uitase să-şi invite cel mai bun prieten. Cum naiba? Îşi băuse mințile! Nu avea nici o scuză!

Hassan intră în birou, aruncînd priviri dezorientate în jur. Mirosea a transpirație şi a tabac de proastă calitate. Era îmbrăcat într-o haină maronie prea groasă pentru luna mai, peste o maletă verzuie foarte şifonată. Purta o pereche de

blugi cîrpiți şi nişte adidaşi murdari şi rupți. Barba neîngrijită îl făcea să arate şi mai jalnic.

– Ai fost urmărit? şopti el, parcă speriat.

– Cine să mă urmărească?

– Nu ți s-a părut nimic suspect în dimineața asta? Acasă, pe drum, în lift…?

Privindu-l pe Hassan, care dădea dezordonat din mîna dreaptă în timp ce pe chip i se întindea o mască de nerăbdare, Titus intui supărarea prietenului său. Poate că el ar fi reacționat şi mai rău. Auzi – cel mai bun prieten împlineşte 30 de ani, dă o petrecere grandioasă, iar tu eşti lăsat pe dinafară!

– La finele programului, eşti invitatul meu special. Bem cîte beri poți duce!

– Las-o dracului de băutură! Situația devine tot mai gravă! Trustul e cu ochii pe noi!

– Care trust? Ce prostii îndrugi?

Farsa mergea prea departe.

– Băiete, bagă-ți mințile în cap. (Hassan îşi îngroşă vocea, pentru a da mai multă greutate frazelor.) Trustul e peste tot, ne pîndeşte cu o mie de ochi şi ne pipăie cu o mie de degete… Îți intră în cap, îți fură ideile sau ți le schimbă fără ca tu să bănuieşti ceva…

– Ideile mele?

– Ale tale, ale mele, ale tuturor… important este că Trustul ni le perverteşte.

– Dar eu îmi vînd ideile. Iau bani pe ele.

– Mai rău… Atîta trudă pentru o sumă derizorie… nişte firfirici … Şmecherii ăştia te iau în rîs…

– N-aş spune. Cecurile lor m-au făcut ceea ce sînt. Un bărbat de succes. Un belfer. Locuiesc într-o vilă de cinci stele, conduc o maşină de colecție – ce, crezi că eu nu văd cum li se scurg ochii celor din jur cînd apăs pe accelerație? - şi, în plus, mă bucur, în fiecare seară, uneori chiar de două, trei ori, nota bebe! , de favorurile unei prea frumoase femei. De altminteri, sînt convins că nici Cristina nu ți-ar împărtăşi viziunea defetistă asupra vieții pe care o ducem.

– În femei să nu ai niciodată încredere. Pot fi chiar mai periculoase decît Trustul!

– Hei, bătrîne, n-o lua razna! Ți-am spus că-mi pare rău…

– Rău… rău… rău… Totul iese întotdeauna rău… din cauza obstacolelor…

– Dacă toate dorințele ne-ar fi îndeplinite ne-am plictisi cumplit, prietene. Doar am sta, am căsca şi ne-am trozni degetele. Nici pasiențe nu am mai face, de vreme ce viitorul ne-ar fi cunoscut dintotdeauna. Fără obstacole, cu care să te lupți şi pe care să le depăşeşti de fiecare dată, viața n-ar mai avea farmec.

– Care viață? Viața este doar efort… efort să te trezeşti… efort să mergi la

slujbă... efort să te faci înțeles de ceilalți... Pentru ce atîta efort? Care-i rostul oboselii?

– Nimic nu cade din cer, prietene....

– Ba da, bunăvoința Domnului, spuse Hassan, tot mai nervos.

Din nou se auziră cîteva bătăi uşoare în uşa de la intrare. Bărbosul duse un deget la buze şi se retrase într-un colț, după o servantă. Titus îl pofti în birou pe doctorul Lupoi. Era un bărbat bine făcut, cu un început de chelie care îl făcea să pară mai inteligent decît era în realitate.

– Mi s-a părut că vorbeşti cu cineva! comentă medicul, în timp ce-şi arunca ochii prin încăpere ; nu-l chiti pe Hassan.

– Era radioul, spuse Tit şi apăsă pe butonul de pornire al tranzistorului. Spikerul anunța starea vremii. Căldura mare!

– Nu vreau să te țin din treabă... Ai reuşit să termini ambarcațiunea?

Titus luă macheta şi dosarul din dulap şi le întinse medicului. Cam asta-i.

Doctorul îşi frecă mîinile cu bucurie.

– Excelent dragă, excelent... E perfect... Îți foarte mulțumesc!

Cînd Titus se uită după Hassan, descoperi că acesta folosise uşa de serviciu ca să o şteargă fără să-l mai salute.

3.

Se trezi cu gîtul uscat. Ceasul electronic de pe noptiera din dreptul lui indica puțin după ora două. Percepu respirația uşoară a soției. După zbenguielile lor de cu seară, nici nu era de mirare că acum trăgea serios la aghioase. Dar el nu se simțea bine. De data asta îl deranja o senzație apăsătoare de dedublare – era şi nu era el - , ca în timpul unei beții monstruoase, cînd te contrazici cu tine fără să ştii prea bine de ce. Probabil visase iarăşi ceva dezagreabil. Se duse în bucătărie ca să bea un pahar cu apă. Lichidul rece i se strecură în esofag ca un şarpe de gheață. Brrr!!!... Îşi frecă mîinile. Somnul îi dispăruse şi nu-l încînta deloc perspectiva de a se perpeli în aşternut cîteva ore.

Începu să se îmbrace tacticos, cu grijă să n-o deranjeze pe Cristina. Închise lumina de pe hol, încuie uşa principală şi se strecură în noapte. În studenție, mai ales în perioada sesiunilor, cînd toate rezervele lui de energie erau solicitate la maximum, îşi făcuse obiceiul de a se plimba o oră în miez de noapte. De regulă, se îndrepta spre capătul de vest al cartierului. Aşa procedă şi acum. Cu paşi mari, trăgînd în plămîni aerul proaspăt, o porni la drum Dar chiar înainte de a traversa strada, văzu o fîlfîire de perdea la o fereastră de la vila vecinilor. Era convins că madam Rozalia trăgea cu ochiul. A dracului baborniță! Nu puteai să faci nici măcar o mişcare, ca ea să nu afle. Cine ştie ce prostii va scorni în legătură cu plimbarea lui nocturnă. La naiba cu ea!

Oraşul era adormit şi părea atît de liniştit încît ipoteza existenței unui omniprezent şi duşmănos Trust i se păru teribil de absurdă. Uneori, Hassan avea idei dintre cele mai bizare. Odată, pe cînd era fascinat de filmele de groază, se chinuise zile întregi să-i explice că viziunea operatorului nu se suprapune peste ceea ce vede cu adevărat un telespectator. Cei doi ochi produceau lumi distincte. Deci şi senzații diferite. Nu pricepuse nimic!

O pisică îi tăie drumul. Apoi se uită fix către el, şi ochii felinei sclipiră dubios. Brusc, din apropiere, o cucuvea îşi lansă țipătul aducător de rele. Vaietul ei îl tulbură. Începu să meargă mai repede. Pe măsură ce înainta, deveni însă mai relaxat. Îşi revenea. Era acelaşi dintotdeauna. Un tip de succes care nu ezita să-şi înfrunte destinul măreț.

După 15 minute atinse oțelul rece, zebrat, al barierei de trecere la nivel de cale ferată. Cu un băț cules de pe jos bătu în obstacolul de fier, imitînd gesturile sacadate ale unui percuționist dintr-o trupă rock pe care o asculta din cînd în cînd.

– Ce căutați aici?

Glasul răstit şi gutural al individului echipat în uniformă de paznic îl înfricoşă. Ca experiența nocturnă să capete toate valențele unei aventuri traumatizante, paznicul îi înfipse lumina unei lanterne puternice în plină figură.

– Ia, dom'le, veioza asta din ochii mei!

– …Domnu' Pascal, nu aveți voie în zonă!

– Ne cunoaştem?

Intui că necunoscutul îşi cîntăreşte cu mare atenție vorbele.

– Eu vă ştiu bine… Sîntem vecini… oarecum… Dar tot nu aveți voie să treceți dincolo.

Tocmai interdicția enunțată cu glas ritos îl ambală pe Tit. În semn de protest față de ceea ce el consideră un exces nejustificat de autoritate, încălecă cilindrul de fier al barierei, apoi dădu caraghios din picioare. Îi venea să strige iha! iha! mămăligă cu cafea!!

Paznicul păru depăşit de situație.

– Vă rog frumos să fiți cuminte. Altfel…

– Altfel, ce?

– Mă văd obligat să…

Dar paznicul renunță brusc la argumentele retorice şi cu un icnet îl smuci pe Tit de gulerul hainei trîntindu-l pe caldarîm. Titus ateriză în genunchi, lovindu-se cumplit la o rotulă. Durerea ascuțită care-i electrocută piciorul îi potență instinctele de luptător. Se repezi la adversarul său, să-i cîrpească vreo două peste moacă, dar paznicul avea prea multă experiență pentru a fi învins atît de lesne. Făcu o fandare, iar pumnul lui Tit îi trecu pe lîngă ureche. Ratarea îl înverşună pe Tit. Timp de cîteva zeci de secunde, se strădui să-i flecească

oponentului său nasul, dar loviturile precipitate semănau mai degrabă cu nişte mişcări nereuşite de înot decît cu nobila artă a pugilatului. Tocmai cînd oboseala începu să-i încetinească gesturile se petrecu un fapt uluitor. Ivit de undeva din noapte, Hassan se repezi spre paznic şi-l pocni greu în tîmpla stîngă, dezechilibrîndu-l. Apoi îi mai trînti două croşee în falcă, iar paznicul, tot mai perplex, se lăsă moale la pămînt. Aproape concomitent, cîteva picioare în gură îl proiectară pe bărbat pe spate…

– Destul! Nu mai da! Îl omori, țipă Tit. Nu vezi că a leşinat?

– Dă-l la dracu'! Merita… Nu ai văzut ce obraznic era?… Nu pot avea tot timpul grijă de tine, îi reproşă Hassan gîfîind.

– Bineînțeles că nu… nici nu ți-am cerut aşa ceva… dar incidentul a scăpat de sub control … La urma urmei nici nu aveam de gînd să trec dincolo… Apropo', ce mama dracului e dincolo?

– Ce tanău eşti! Nu e vorba de ce este dincolo, ci de ce este dincoace. N-ai remarcat că ghereta paznicului se află aici şi nu acolo, după linii? Pe individ l-a speriat tentativa ta de evadare şi nu gîndul că ai putea deranja pe cineva de dincolo. Ăsta-i un drum care vine, nu unul care pleacă, amice. Nu confunda ieşirea cu intrarea!

– Ce spui? M-ai amețit! Ce ieşire, care intrare?

– Tontule!…Trustul nu ne va lăsa niciodată să plecăm de aici! Sîntem prizonieri. Ce rost mai are un experiment, dacă şoriceii evadează din labirint?

– Despre ce şoricei vorbeşti?

– Ia zi, îți place tare brînzica, nu? Cred şi eu! îl persiflă Hassan.

Prietenul său arăta mai bine, părea mai voinic şi mai încrezător în propriile sale forțe. Nici hainele nu-i mai cădeau atît de rău.

– M-ai urmărit? făcu Titus.

– Încep să mă întreb dacă tu înțelegi cît de gravă este situația … dacă intuieşti criza ce se apropie…

Hassan se întrerupse. Se auzea o sirenă. În cartierele selecte, Poliția este întotdeauna la datorie. Dar nu era o maşină a poliției, ci doar o ambulanță. Din ea coborîră doi oameni în halate albe. Abia atunci remarcă şi Titus cît de tare îl durea rotula pe care căzuse. Îl frigea! Înainte de a leşina în brațele infirmierilor, dădu să-i mai spună ceva lui Hassan, dar prietenul său se evaporase în noapte.

4.

– Ce faci, doctore?

– Binişor spre mizerabil, mormăi Lupoi.

Avea o față şifonată, ca şi cum abia fusese deşteptat din somn.

Cu răni minore la un genunchi, Titus Pascal fusese internat preventiv la Spitalul de Urgență, într-o rezervă cu un singur pat. Odaia mai deținea un

dulăpior şi o noptieră pe care trona un sul de hîrtie igienică. Doctorul Lupoi, vecinul şi clientul său, care lucra pesemne şi în această unitate medicală, îl luase în îngrijire. Nu-i prescrise decît un tatament banal, pe bază de cataplasme şi aspirină.

– Te voi ține sub observație 12 ore. Poate că scurta recluziune îți va readuce înțelepciunea pierdută pe stradă... Mîine după amiază, eşti acasă, spuse scurt medicul.

Lupoi nu-i ceru prea multe amănunte despre incident. Doar strictul necesar, pentru a întocmi un scurt raport medical. Lui Tit i se păru mai cuminte să ia asupra lui totul, cu atît mai mult cu cît paznicul, debusolat de loviturile luate în cap se jura că fusese un singur atacator. Mai bine aşa. Numai să nu facă dobitocul vreo plîngere. Oricum, rănile paznicului se dovediseră pînă la urmă destul de uşoare – era ditamai animalul – şi, după cîteva scurte îngrijiri medicale, îl trimiseseră acasă. Se putea prezenta la post încă din noaptea următoare.

Mai tîrziu, doctorul îi explică pe un ton egal, plin de pauze semnificative, ce era cu acel « dincolo », de la care pornise toată tărăşenia. Bariera despărțea de mai multe săptămîni cartierul de vile de o vastă proprietatea privată. Cumpărătorul, un mahăr local cu conexiuni în lumea interlopă, aplicase deja cîteva corecții unor tineri care avuseseră proasta inspirație să se gigiulească printre bălăriile proprietate personală. Cică nişte gealați dăduseră în ei ca în fasole. Apoi, doi puşti povestiseră şi despre o haită de dulăi, mari cît bivolii, care ar fi fost la un pas să-i facă bucățele. Ba, se mai vorbea şi despre nişte boschetari care dispăruseră în condiții inexplicabile după ce aciuaseră în zonă. Pînă la urmă, pentru a evita astfel de incidente şi pentru a lăsa poliția să-şi continue ancheta, comunitatea angajase un paznic...

Şi mai tîrziu, apăru soția, aducîndu-i o pijama curată cu dungi. Oare de ce mai toate pijamalele aduc a îmbrăcăminte de puşcăriaş? se întrebă Titus. Să fie somnul tot o privare de libertate? Dar cum se împacă asta cu libertatea nemăsurată a visului? Poți fi orice: astronaut, director de bancă, mare bogătan... Chiar şi puşcăriaş, de fapt... şi brusc Tit avu o viziune încețoşată, descoperindu-se pe sine într-un soi de închisoare în care indivizi bărboşi ca Monte Cristo mormăiau litanii. Se cutremură.

– Ți-e frig? îl chestionă Cristina.

– A trecut bătrîna moarte pe lîngă mine.

Soția îi mîngîie părul învîrtoşat.

– M-ai speriat, dragule. Să nu mai faci aşa ceva. Nu mai eşti un adolescent teribil.

Titus încuviință, după care se cufundă în somn. Dormi pînă pe la 9. În timp ce se spălă în baia micuța care deservea rezerva, îl zări în oglindă pe Hassan.

– Nu te mai furişa aşa! țipă speriat.

– L-ai crezut pe Lupoi?

– Nu trebuia?

– Mă scoți din sărite, idiotule! O luăm de la început? Nimeni nu este ce pare a fi! Nici măcar cei foarte apropiați. Mai degrabă de ei trebuie să te fereşti.

– Iar vorbeşti în dodii!

– Ia zi… pînă acum nu am avut dreptate?

– Nu prea!

– Uf, greu mai eşti de cap!… Ți-am spus de atîtea ori că sîntem supravegheați. Extratereştrii au inițiat un experiment asupra speciei umane şi doar noi doi am înțeles asta!

– Extratereştii?!… Parcă era vorba de Trust!

– E acelaşi lucru. Ce naiba e atît de greu de priceput? Extratereştrii sînt în spatele Trustului. Sau înaintea lui? Cum e mai corect: înainte sau înapoia?

– Dracu' să-i pieptene! De unde vrei să ştiu eu?

– Nimic nu ştii, băiete! De asta te trag toți în piept! Mergi pe mîna mea şi le vom putea dejuca planurile…

– N-am vreme de prostii, prietene. La ora 12 sper că voi fi externat… azi mi-am luat liber de la firmă… voi sta toată ziua acasă… cu Cristina…

– Acasă cu Cristina, îl îngînă Hassan. Apoi îl lovi sub centură: Eşti absolut sigur că buna ta soție a dormit noaptea trecută în patul conjugal?

Titus rămase perplex.

– Ce spui? Nu-ți permit să te amesteci în viața mea personală…

– Haida-de… eşti cu mine sau împotriva mea?… poți vedea cu ochii tăi…

Stîrnit de prietenul său, Titus se îmbrăcă, escaladă fereastra rezervei şi porni spre casă mai devreme cu cîteva ore decît i se permisese de medicul Lupoi.

5.

Spre marea lui ciudă (abia aştepta să-i dea cu tifla intrigantului de Hassan!), casa era pustie. Patul nici măcar nu fusese aranjat. În mod normal, fiind puțin trecut de ora 10, Cristina ar fi trebuit să trebăluiască prin bucătărie, pregătind prînzul. În viața lui perfect ordonată, locul femeii nu putea fi decît la cratiță… Cînd receptă rînjetul satisfăcut al lui Hassan, puse mîna pe telefonul mobil şi, după ce-şi înfrînă tentația de-al zvîrli în capul prietenului său cel mai bun, îşi sună nevasta. Un puseu de enervare îi umfla venele de la gît.

– Unde eşti?

– Cum?

– Te-am întrebat unde eşti!

– Vin imediat, dragule, spuse Cristina şi închise.

Abia trecură 10 minute că soția, roşie toată în obraji, de parcă o ținuse într-o fugă pînă acasă intră în bucătărie… Cei doi bărbați o priviră mustrător.

– Eram în apropiere, la cumpărături…

– Ce-ai cumpărat?

Femeia zîmbi nătîng. N-am găsit ce-am căutat, bîigui ea. Îşi trecu mîna prin păr, făcu un pas înainte şi dădu să-l sărute pe obraz, dar Tit se feri ostentativ într-o parte.

– Nu căutăm decît ceea ce am găsit deja… Poate că tu ai căutat ce nu ai găsit încă… Sau nu ai căutat ce ai găsit deja… Niciodată nu găsim ceea ce nu căutăm… mai ales cînd călcăm greşit… ia zi, ai călcat greşit?

– Ce-i cu tine?! De ce-mi vorbeşti astfel? Cu ce ți-am greşit?…

– De ce ai călcat greşit, cucoană? E deajuns să mă întorc cu spatele ca tu să-ți faci de cap prin vecini.

– Te rog, nu-ți vărsa nervii pe mine! Nu eu te-am pus să te bați pe stradă, ticălosule!

Atunci Hassan, care asistase tot mai iritat la scena conjugală, se apropie de femeie şi îi altoi un dos de labă. Luată prin surprindere, Cristina se prăvăli într-un colț al bucătăriei. Căzu caraghios, pe spate, cu picioarele în sus. Un pantof îi sări din picior. Fusta i se ridică mult deasupra genunchilor. Tînara nu purta chiloți. Asta-l înfurie cumplit pe Titus. Absența desuurilor constituia cea mai bună dovadă…

Cristina era speriată. Chipul său era acum lăbărțat de de spaimă.

– Te rog, nu mă lovi! Mi-au spus… vreau să spun că tu nu eşti un… tip agresiv! Nu da în mine, te implor!

Tocmai rugămintea lansată pe un ton plîngăreț declanşă o reacție violentă.

Hassan se aplecă şi o înhăță de gît. Strînse cu putere.

– Pe unde ai umblat, tîrfă ordinară?

– …la… la… la… doc… to…rrr!!

– Aha! te-ai îmbolnăvit subit!

– …nu… nu… experim…

– Aha, deci vorbim de un experiment… Nu m-am îndoit nici o clipă…

– …da… da… tera… terap…

– Cine conduce experimentul?

– …Lup… Lup… Lupoi… eu… as… as… asss…

Hocăitul femeii devenise tot mai accentuat, iar un fir de salivă i se scurgea dintr-un colț al gurii prea roşii. Îi dădu drumul…

– Tîm… pitule! Tîm…pitule!! mai gemu ea.

Lui i se păru că strigă Titule! Titule! Un soi de rămas bun? O tentativă de iertare? O recunoaştere tardivă a păcatelor? Dar lui nu-i păru rău.

6.

Hassan aproape că smulse din ţîţîni uşa de la cabinetul doctorului.

– Salutare, doc!

Doctorul Lupoi, care lucra la birou, afişă un zîmbet profesionist.

– Bună ziua!

– A venit vremea să dăm cărţile pe faţă, doc! Sau pe spate? Ca să vezi faţa lucrurilor le aşezi pe spate! Aşa procedezi cu femeile, doctore? Le dai pe spate?

Medicul se posomorî.

– Ce s-a întîmplat? Iar ai chef de bătaie?

– Ai fost dat în gît, doc! Sau pe gît? Oricum, ştim totul!

– Ştiţi?! Cîţi ştiu? Vorbeşti la plural…

– Nu mă lua cu chestiuni gramaticale, bătrîne! Nu ştim cîtă lume ţi-a înţeles planurile murdare… Dar Hassan şi cu mine am priceput că sîntem prizonerii unui experiment şi am hotărît să ne retragem din joc… Dar nu înainte de a ne explica tu care-i rostul acestei manipulări grosolane…

Lupoi oftă, îşi aranjă dosarele, îşi potrivi ochelarii, apoi se ridică de la masă. Începu să se plimbe prin camera ai cărei pereţi erau tapetaţi cu zeci de diplome înrămate.

– Exact de ce mi-a fost frică… M-am bazat şi în acelaşi timp m-am temut de perspicacitatea ta. Am ştiut de la început că doar un om foarte inteligent are şanse reale de recuperare, dar aceeaşi inteligenţă poate, în acelaşi timp, să compromită totul. Paradoxal, nu?

– Scuipă tot, doctore!

– Ce vrei să-ţi mai spun? Da, e adevărat, participi la un experiment măreţ, formidabil, extraordinar. Nu am destule adjective pentru a caracteriza ceea ce facem aici. Pe bani foarte mulţi. Gîndeşte-te la o sumă, înmulţeşte-o cu zece şi nu eşti nici măcar pe aproape. E o terapie în grup extinsă la scara unui orăşel. Ăstă-i viitorul medicinei, domnule! Avem sute de medici şi de asistente, mii de pacienţi şi zeci de mii de participanţi neutri… Fiecare joacă un rol, unii doar pe al lor, şi ăsta-i cel mai greu, crede-mă… Dar să nu divagăm… Aproximativ 10% din populaţia acestui orăşel, care funcţionează ca un imens sanatoriu, e reprezentată de bolnavi psihic.

– Nebuni?

– Pur şi simplu bolnavi. După cum ţi-am mai explicat, tu erai unul dintre pacienţii care promiteau o recuperare aproape totală, graţie unei sagacităţi pe care ţi-am recunoscut-o de la început. Din păcate, ţi-ai folosit inteligenţa într-o direcţie contrară celei preferate de mine.. Credeam că abia aştepţi să-ţi pui în

practică ideile din studenție. În schimb, prin talentul tău de a despica firul în patru, în mai puțin de trei zile mi-ai compromis toată munca... A ta e vina...

– Nu înțeleg! Eu ce rol joc?

– Nu ai înțeles încă? Boala ta a survenit relativ recent. Un concurs de împrejurări dintre cele mai negre au avut drept rezultat declanşarea acelei boli pe care noi o numim generic schizofrenie... Într-o perioadă scurtă de timp, afacerea ta a dat faliment, iar soția te-a părăsit... A fugit cu un neica nimeni. Başca ai fost evacuat din locuință direct în stradă, după ce nu ai mai plătit ratele la bancă... Ai suferit o drepresie şi ai clacat... Nici nu-i de mirare. Dar boala ta a parcurs doar stadiul incepient. Te afli încă în aşa numitul episod pishotic... cînd îți închipui o mulțime de lucruri care nu există... cînd te refugiezi în povestea preferată din copilărie... Dar te putem ajuta... Eu însumi te-am inclus în experiment... Ştiam cum poți fi recuperat... Am creat exact lumea pe care ți-ai dorit-o întotdeauna. Am plusat chiar. Soția ta de acum e infinit mai frumoasă decît femeiuşca insipidă şi nerecunăscătoare... care ți-a dat cu piciorul. Am înlocuit apartamentul de bloc mizer dintr-un cartier periferic în care locuiai cu o vilă dintre cele mai luxoase, iar firma pe care o conduci răspunde exact dorințelor tale... Ți-am căutat toate proiectele din studenție... Ți-am inventat contracte şi clienți...

– Dar nu-mi aduc nimic aminte...

– Am recurs la hipnoză pentru a te reintegra în noua ta lume şi pentru a te forța să uiți trauma pe care ai trăit-o la sfîrşitul anului trecut. Procesul nu s-a dovedit foarte complicat, de vreme ce nu am intervenit foarte mult... Am schimbat doar detaliile traumatice... Aveai toate motivele să te consideri un om împlinit... Nu mă dezamăgi!

– Pas contraire... Dimpotrivă, doc, eu cred că tu ai toate motivele să ne feliciți, pentru ți-am dat în vileag marele tău joc. Reuşita noastră e dovada unei logici de fier. Iar unde este logică...

– Mi-aş fi dorit să fie aşa... dar din păcate, nu am de ce să te felicit... chiar nu am de ce... Poate că ai remarcat că eu vorbesc doar la singular... nu te miră? Deoarece în fața mea eşti doar tu... Prietenul tău Hassan nu există.

– Eşti şmecher, doctore! Recurgi la trucuri ieftine. Doar nu vrei să-ți cad în plasă ca un novice? Aveam pretenții mai mari de la tine, doc.

– În această cameră sîntem doar noi doi, domnule Pascal. Dumneata şi cu mine. Medicul şi pacientul. Două persoane. Atît. Repet: Hassan nu există. Nu a existat niciodată. E doar cealaltă personalitate a ta. Nebunia ta. Paranoia ta. Nu-mi dau seama de ce a reapărut. Ceva nu a mers bine în acest experiment. Să fiu al naibii dacă ştiu unde este greşeala. Va trebui să analizez toate datele inițiale.

Titus chicoti.

– Nu te pricepi deloc, doc. Nu ştiu care dintre noi doi este adevăratul nebun, doctore. Nu poți nega că tocmai Hassan te-a deconspirat. Eu n-am nici

un merit. Abia acuma m-am încredințat că a avut tot timpul dreptate. Iartă-mă, prietene, că m-am îndoit de tine!

Hassan zîmbi şi îl dublă cu voce groasă: amîndoi am avut dreptate! Unde-s doi puterea creşte şi duşmanul nu sporeşte!

– Eu sînt adevăratul tău prieten, Titus..., spuse pentru prima dată puțin neliniştit doctorul. Şi Cristina.

– Care Cristina?

Întrebarea rostită cu candoare îl năuci pe Lupoi.

– Ce i-ai făcut?! murmură îngrozit.

– Dacă te referi cumva la femeia pe care mi-ai vîrît-o în pat... să ştii că i-am arătat calea cea dreaptă, doc... Sfătuită de cine nu trebuie, o luase pe drumuri lăturalnice...

– O luase pe drumuri lăturalnice, sfătuită de cine nu trebuie, îi ținu isonul Hassan, şi-i aruncă o uitătură neagră medicului.

– Indiferent ce-ți spune, nu-l asculta! strigă doctorul Lupoi. Rezistă, domnule Titus! Încearcă să te stăpîneşti... Stă în puterea ta!

Dar Hassan îl prinse de beregată, obligîndu-l să cadă în genunchi.

– Ce faci, nebunule? țipă medicul.

– Te hipnotizez, doc! Îți întorc serviciul, ca să fim chit. Şi-i înfipse coupe-papierul exact în pupilă, apoi îl învîrti pînă îi pătrunse în creier.

– Adio, domnule Lupoi! Ciudat nume! Ăsta-i lup sau oaie?!

7. Vreme de aproape trei ore, Titus şi Hassan arseră toate dosarele din sertarele fişetului şi de pe birou. Luau filă cu filă, le aprindeau cu bricheta ținîndu-le de un colț, le zbăteau puțin pentru a ajuta flacăra să se extindă cu iuțeală... apoi aruncau cenuşa în coşul cu gunoi... Erau sute de desene, schițe, descoperiri, invenții, planuri, proiecte... Dar nu-l mai interesau... Ardeau tot... Apoi, îmboldiți de un demon al dezordinei, devastară întregul sediu, sfîşiind pielea de pe canapea şi fotolii, trîntind mobila, spărgînd bibelourile... Nici micuța baie nu scăpă neatinsă de furia celor doi. Cu un gest de răzbunare nestăpînită, Titus sparse chiuveta... O lovi cu sete pe dedesubt, închipuindu-şi-o ca pe o burtă umflată de femeie...

– Ce mai facem?

– Hai sus! Excelsior!! țipă Hassan.

Merseră surescitați pe culoar şi luară liftul pînă la terasa de la ultimul etaj. Liftierul îl fixa pe Tit cu o privire descumpănită. Era un băietan imberb, cu o față stupidă. Ăsta ce rol juca? Prostul satului?

De pe terasa de beton se vedea întregul orăşel. Erau acolo blocuri, case, străzi, oameni şi amintiri. Şi o barieră... Ce despărțea ea oare? Titus se apropie de marginea terasei. Avea de gînd să țină un speech solemn.

– Prietene, îți mulțumesc că m-ai eliberat… din chingile unei căsnicii nefericite… din convenințele unei societăți corupte… din angajamentele unei firme păguboase… M-am vindecat de ratare… M-am împăcat cu mine…Sînt un om nou… De-acum, vreau altceva… Un alt proiect… o altă viață…

– O altă viață, mormăi Hassan.

– Mi-ai deschis ochii, prietene! Fără insistențele tale aş fi dus în continuare o viață falsă, m-aş fi complăcut fără să ştiu într-o existență surogat… Doar prietenia noastră este adevărată. Nu mă mai tem de nimic dacă eşti lîngă mine…

– Halal prietenie!

– Ce spui?

– N-ai înțeles nimic… Dacă doctorul avea dreptate? Dacă eşti un banal nebun?

– Un nebun? De ce să fiu un nebun?

În timp ce vorbea, un bondar venit de aiurea îi intră în ureche. Bîzzz!!!

– Poate că acesta este rolul tău. Nebunul! Ratatul! Nebunul care se ratează ori ratatul care înnebuneşte. Un nebun ratat ori un ratat nebun. Ce preferi?

– Nu pot fi nebun! Nu mă simt ca un nebun!!

– Dar un ratat eşti! Asta simți? Ai fugit de acasă, ți-ai pierdut nevasta, ți-ai falimentat firma. Ai ajuns un nimeni!

– Totuşi nu sînt nebun! Bîzz! Bîzzz!!

– Dar există o mulțime de nebuni! Nu ai auzit ce a zis medicul? Toată lumea aceasta e plină de nebuni! Niciodată nu eşti atent la ce-ți spun ceilalți!

– Nu sînt nebun!!

– Dar surd eşti! Şi orb! Mai ales orb!!

– De ce să fiu orb?

– Pentru că nu eşti capabil să vezi lucrarea Domnului! Planul divin! Ai uitat sfînta învățătură? Cei săraci cu duhul vor stăpîni lumea de dincolo! De ce nu lumea asta? De ce să nu le oferim această şansă? O lume aici şi acum pentru cei săraci cu duhul! Te întreb, băiete: ei ştiu că există această posibilitate?

– De ce să nu ştie?!

– Pentru că sînt săraci cu duhul! Adică sînt cam tîmpiți. Aşa ca tine. Chiar nătărăi, ca să fiu foarte sincer. Celor săraci cu duhul e obligatoriu să le arate altcineva calea, adevărul şi felul cum trebuie trăită viața! Sau murită!

– Nu te obosi, au învățat singuri treburile astea…

– Mă îndoiesc… Gîndeşte-te la cîte opțiuni există!

– Ce opțiuni?

– Orice cetate are măcar o sută de suflete care țipă în deşert… S-au săturat de păcatele trupului şi ale minții, de mizeria din jur, de prietenii care nu sînt prieteni, de soțiile care nu sînt soții, de lumea asta imperfectă… şi de banalitate… Cine le va spune adevărul oamenilor?… Cine le va împărtăşi planul divin?

În timp ce vorbea, Hassan părea că devine mai înalt, mai frumos, mai puternic…

– Acum e planul divin?!… Nu mai sînt extratereştrii? Nu mai este vorba de nici un Trust?

– E acelaşi lucru, comentă aproape agasat Hassan. Întotdeauna este acelaşi lucru! Doar perspectiva se schimbă. Sau retrospectiva? Dumnezeu e peste tot. Nu mai ții minte ce spun americanii? In God we trust! Sau, la fel de bine, in Trust we God! E mereu şi mereu acelaşi lucru.

– Nu înțeleg! Bîzzzzz!!!!!!

– Nici nu mă aşteptam… E peste puterea ta de înțelegere. Sau de comprehensiune?

– Şi atunci eu ce trebuie să fac?

– Nu mai trebuie să faci nimic… Rolul tău s-a încheiat. A căzut cortina, publicul aplaudă în delir… liru-i lir şi liru-i lir, doar unu-i ca regele Lear!!! mai spuse Hasan şi-l împinse pe Titus de pe terasă… Terasă – săritură - rătăcire – regrete – teroare – regrete – teroare – regrete …terci!

8.

Cu ochii pironiți pe ecranul televizorului, unde rula telenovela sa preferată, madam Rozalia îl ocăra pe Conu' Alecu:

– Las' că ştiu eu de ce nu te dezlipeşti de fereastră… Nu ți-ar fi ruşine, borfaş bătrîn… Vrei şi tu o bucățică de blondă… fir-ai tu să fii de şnapan… te dau eu pe mîna poliției!… Uite acuşica sun la moravuri să vină să te lege…

– Da' mai lasă-mă în pace, cucoană. N-ai altă treabă decît să stai cu gura pe mine? Cată-ți de treabă!

– Curvarule!… mie îmi spui de 20 de ani că nu ți se mai scoală, da' vecinei i-ai face o bucurie… te dai cocoş… borş fac din tine, mototolule!…

Îmbrăcat într-un costum albăstrui de ginerică, abordînd o falsă neglijență, subliniată de eşarfa legată intenționat într-o parte, mirosind discret a lavandă scumpă, bătrînul abia aştepta un pretext să o tulească afară. Era o vreme minunată, ideală pentru întărit bunele relații între vecini. Dar cutra asta de nevastă îi strica toate planurile…

În timp ce, la televizor, brunetul Ricardo îi mărturisea pe sub mustață întreaga sa iubire amantei nurlii, bătrînul auzi soneria. Era ca un sunet de trîmbiță de infanterie ce dădea semnalul atacului. Un țiuit apăsător ce te elibera din spaimele unei aşteptări, obligîndu-te să acționezi… să treci la ofensivă…. tara-ta-ta… tara-ta-ta…tara-ta-ta… goarnele au sunat…

– Un' te duci, boşorogule? țipă isterizată madam Rozalia.

– Hai sictir! mormăi cu voce înceată bătrînul.

Conu' Alecu deschise uşa şi se trezi piept în piept cu un tip brunet, bărbos şi foarte elegant îmbrăcat… Hassan îi zîmbi cu întreaga sa gură. Era plin de soliticitudine şi de tupeu.

– Domnul Alexandru?

– Da, ce doriți?

…Cînd Conu' Alecu se înapoie în living, madam Rozalia îi întîlni privirea neagră, lucind diabolic, şi se înfioră toată. Dar nu pentru mult timp…